

[Finansministeren.]

til at beskatte dem selvstændigt og ikke slå deres indtægt sammen i en pulje med forældrenes. Det er jo i og for sig ikke indtægtens art eller kilde, der her er afgørende. Jeg tror snarest, at det synspunkt, man har anlagt i lovforslaget, nemlig at indtægtens størrelse skulle være afgørende, er det rigtige.

Om der overfor den store skatteyder er den samme effektivitet i ligningen som overfor den fastlønnede, er jo et af de vanskelige spørgsmål, som vi så tit har talt om, og det lader sig ikke nægte, at der for selvstændige erhvervsdrivende er større vanskeligheder ved at gøre skattekontrollen effektiv, end der er for de fastlønnedes vedkommende. De bestræbelser, som blev sat i gang med loven af 1946, ikke mindst med de af flere ordførere omtalte amtsligningsinspektørers arbejde, skulle jo virke hen i retning af større effektivitet. Der er indberetningspligt for banker og sparekasser, hvis de bliver spurgt, men der er ikke noget, der er fuldkomment, og heller ikke denne skatteligning. Derfor har også skattelovskommissionen i sit arbejde været inde på betragtninger over dette spørgsmål, som man må vende tilbage til, når skattereformen kommer.

Når det ærede medlem hr. Alfred Jensen mere generelt forlangte skattelettelse for de mindre indkomster nu ved denne lejlighed, vil jeg gerne sige, at situationen er den for tiden, at det er større og ikke mindre byrder, der kræves af det danske folk. Den hensyntagen til de mindre bemidlede, i det hele taget de dårligst stillede, som vi allesammen ønsker der skal finde sted, sker jo derigennem, at de ekstraordinære byrder vil vi søge at fritage de dårligst stillede for. Men at gå til skattelettelse bortset fra særlige tilfælde, hvor der kan være specielle årsager til det, vil man ikke kunne forsvare i den nuværende situation.

Carsten Raft: Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) for hans udtalelser om skattefradrag for pensionsforsikringsbidrag både under den store skattedebat og i dag, og jeg vil meget henstille til udvalget, at det beskæftiger sig energisk med dette problem.

Jeg forstår udmærket godt den højtærede finansministers betragtning, at det ville være vanskeligt at pille skattekommissionens betænkning og dens forslag fra hinanden og gå til en løsning af problemerne enkeltvis, idet man skal beholde enhed og sammenhæng, men jeg vil dog hævde, at dette i nogen

grad er et isoleret problem, idet det drejer sig om et fradrag, som ikke på nogen måde blander sig i principper og teorier og regler for skattelovgivningen iøvrigt. Forholdet er også det ejendommelige, at der i virkeligheden er enighed fra alle sider om det ønskelige i en ændring som den omtalte. Det er adskillige år, siden det såkaldte funktionærudvalg, der egentlig var en kommission, enstemmigt — alle partier, arbejdsgivere, arbejdere, funktionærer — udtrykte ønske om, at der kom en sådan ordning af dette problem, således at det blev helt andre beløb, der kunne trækkes fra. I virkeligheden var tanken den, som skattekommissionen nåede til, at alle pensionsbidrag skulle kunne trækkes fra. Der er fuldkommen enighed om det i skattekommissionen.

Efter min mening presser problemet sig meget stærkt på. Man kan nok, hvis man ser i statistikken, sige, at pensionsforsikringerne for så vidt er i stigning, den samlede præmiesum er i stigning, men det skyldes vistnok indtægtsstigningen. Hvis man undersøgte — hvad man ikke kan, det er ikke til at få undersøgt —, hvor mange forsikringer der i virkeligheden er, ville man vistnok se, at der er stagnation, muligvis tilbagegang, og hører man ude fra fronten, hvordan det ligger, vil man blive klar over, at det i virkeligheden kun er, fordi der lægges et ret stærkt pres på udviklingen fra arbejdsgiverne, at man holder den nuværende forsikringsbestand oppe. Der er alle steder uro, alle steder utilfredshed med forholdene, og der vil blive afholdt et møde i Odd Fellow Palæet vistnok i overmorgen aften, der meget tydeligt vil give tilkende, at der er et vist oprubr; man skal passe på og tage nøje i agt den udvikling, der er.

Der er ikke noget som helst at sige til det. Sandheden er den, at de mennesker, der forsikrede sig, som altså foretog den opsparing, der som regel er den jævne byborgers opsparing her i landet, og sikrede sig en rimelig pension ud fra tilstanden f. eks. før krigen, i øjeblikket sidder og hugger sig igennem og slet ikke kan klare sig for det, de regnede med. Nu kan de folk, der har pensionsforsikring, ikke uden større tab gå ud af den, men det påvirker dem, der skal tiltræde pensionsforsikringen, fordi de ser, at de, der har indrettet sig på den måde, har fået ualmindelig lidt ud af det. Den omstændighed, at disse bidrag er dobbeltbeskattede, idet pengene beskattes, når de går ind som præmie, og beskattes igen, når de går ud som pensionsbetaling, virker som en uretfærdighed, der fremkalder megen harme og et meget stærkt ønske om, at